

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

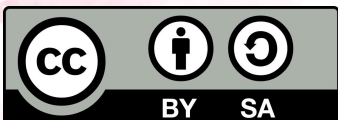
Thông tin

Bài dự thi: Cảm nhận về tác phẩm Búp sen xanh

Họ và tên: Nguyễn Thị Ánh Hồng

Khoa: Du lịch

Email: hong0859906747@gmail.com

Cảm nhận về tác phẩm Búp sen xanh © 2025 bởi Nguyễn Thị Ánh Hồng được cấp phép theo CC BY-SA 4.0.

MÃ BÀI DỰ THI
(Do Ban tổ chức ghi)

**THÔNG TIN DỰ THI
CUỘC THI “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025”**

1. Thông tin bài dự thi của thí sinh

Hình thức:

- Bài viết cảm nhận
 Video clip
 Tranh vẽ

Tên sản phẩm dự thi: Búp Sen Xanh

Thông tin tên cuốn sách, tác phẩm được phép lưu hành mà anh/chị/bạn/em được học/đọc của Chủ tịch Hồ Chí Minh hoặc của các tác giả khác viết về Người đã truyền cảm hứng, nâng cao nhận thức, định hướng anh/chị/bạn/em luôn học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách của Chủ tịch Hồ Chí Minh:

.....
.....

2. Thông tin của thí sinh dự thi

Họ và tên: Nguyễn Thị Ánh Hồng

Chức vụ: Đoàn viên

Ngày tháng năm sinh: 04/02/2005

Thư viện/Khoa/Trường: Khoa Du Lịch, Đại Học Nguyễn Tất Thành

Số điện thoại cá nhân: 0859906747

Địa chỉ email cá nhân: hong0859906747@gmail.com

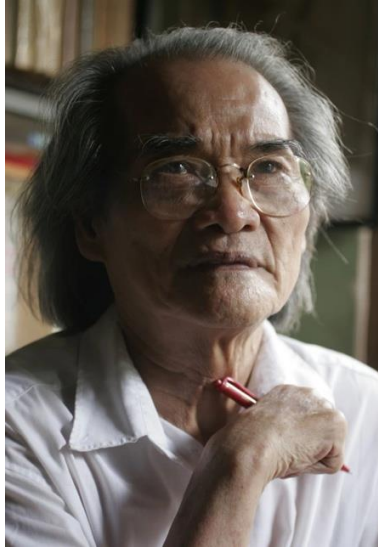
“Búp sen xanh” – Hành trình gặp Bác trong một ngày lặng gió

Hình 1: Bìa sách “Búp sen xanh” của nhà văn Sơn Tùng – một trong những tác phẩm cảm động và chân thực nhất về tuổi thơ Bác Hồ

“Có những cuộc gặp không diễn ra ngoài đời, nhưng lại khiến người ta thay đổi cả đời.” Tôi đã gặp Bác Hồ theo cách ấy – không phải qua tượng đài, bài giảng hay buổi lễ long trọng – mà qua ánh mắt của một cậu bé ở làng Sen, trong những trang sách dung dị của *Búp sen xanh*.

Không phải ngẫu nhiên mà *Búp sen xanh* trở thành một trong những tác phẩm đặc sắc nhất viết về Chủ tịch Hồ Chí Minh. Tác giả của nó – nhà văn, nhà báo Sơn Tùng – đã dành gần cả cuộc đời để tìm hiểu, sưu tầm tư liệu về Bác. Từ tình cảm kính yêu sâu sắc, ông đã viết nên cuốn tiểu thuyết không phải để tạc tượng một vị lãnh tụ, mà để kể về một con người – từ những bước chân đầu tiên của cậu bé Nguyễn Sinh Cung.

Hình 2: Nhà văn Sơn Tùng – tác giả “Búp sen xanh”, người viết cả đời về Bác.

Tôi đọc *Búp sen xanh* vào một buổi chiều rất yên. Ngoài hiên chỉ có tiếng gió vờn trên lá, và trong lòng tôi là một khoảng lặng không rõ tên. Không vì kỳ vọng sẽ hiểu hết cuộc đời của Bác, tôi chỉ tò mò: một người vĩ đại như thế, liệu có một tuổi thơ giống mình?

Và càng lật giở, tôi càng thấy gần Bác hơn bao giờ hết.

Búp sen xanh không kể Bác bằng những từ ngữ lớn lao. Nó kể về một cậu bé tên Cung – cậu sống trong một gia đình thanh bạch ở làng Sen, nơi có gió Lào thổi rất mặt và tình thương thì luôn ấm.

Ở đó, tôi bắt gặp những hình ảnh rất thân quen: người mẹ tảo tần, người cha nghiêm khắc, bữa cơm đạm bạc, giấc ngủ đêm ngán chợp bên ánh đèn dầu. Không có những cảnh tượng anh hùng, nhưng từng chi tiết nhỏ lại gieo vào tôi một điều lớn – rằng lòng yêu nước không đến từ khẩu hiệu, mà từ cách sống, cách nghĩ, cách yêu thương rất đời thường.

Hình 3: Làng Sen – quê hương của Chủ tịch Hồ Chí Minh, nơi Người đã trải qua tuổi thơ thanh đạm nhưng đầy yêu thương.

Điều khiến tôi xúc động nhất, là cách nhà văn Sơn Tùng kể về Bác mà không thần thánh hóa. Bác từng nghịch ngợm, từng lấm lem, từng búống bình – như bất kỳ đứa trẻ nào. Nhưng trong trái tim ấy lại sớm hiện lên những nhịp đập khác thường – biết đau khi thấy dân nghèo đói khổ, biết suy nghĩ về vận mệnh nước nhà khi còn rất nhỏ.

Đọc đến đoạn Bác tiễn cha đi thi hay đứng lặng trước mộ mẹ, tôi thấy tim mình chùng xuống. Một cậu bé mười mấy tuổi đã phải nếm trải quá nhiều mất mát, chia ly. Nhưng thay vì oán trách, Người học cách kiên cường. Câu nói “Không thể khóc. Mình phải mạnh hơn nước mắt.” khiến tôi day dứt mãi. Bởi lẽ, trong thế hệ chúng tôi hôm nay, đôi khi người ta quên mất cách đứng vững mà không đổ lổỉ, quên mất cách chịu trách nhiệm mà không than phiền.

Tôi nhớ nhất hình ảnh Người lặng lẽ rời quê hương, bước lên con tàu viễn dương từ bến cảng Nhà Rồng. Người không mang theo gì ngoài một nắm đất quê nhà – một chi tiết nhỏ nhưng như một lời thề không cần nói. Một hành động không cần tán thưởng nhưng đủ lớn để xoay chuyển vận mệnh cả dân tộc.

Hình 4: Bến cảng Nhà Rồng – nơi Bác ra đi tìm đường cứu nước năm 1911.

Sau khi đọc *Búp sen xanh*, tôi không còn tìm kiếm một giấc mơ hoành tráng nữa. Tôi chỉ mong mình sống tốt từng ngày, tử tế với người khác, làm việc chăm chỉ, biết yêu thương quê hương từ những điều nhỏ – như cách Người đã bắt đầu lý tưởng của mình từ ánh mắt lo âu của một ông lão ăn xin, hay từ tiếng khóc của một người mẹ mất con.

Búp sen xanh không dựng nên tượng đài. Nó trao tôi một tấm gương lặng lẽ – không buộc tôi phải soi, chỉ mời tôi nhìn vào. Tôi thấy một con người từng rửa bát thuê, từng chịu rét giữa trời Âu, từng sống nhọc nhằn suốt bao năm... nhưng vẫn giữ được một trái tim ấm và trí tuệ sáng.

Tôi học được điều quý nhất từ Người – không phải cách lãnh đạo một đất nước – mà là cách giữ lòng trong sạch giữa cuộc đời đầy bụi bặm.

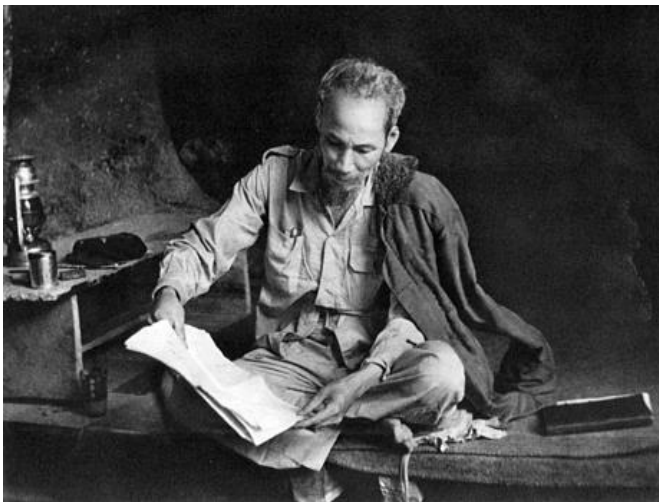
Tôi nghĩ rằng, nếu mỗi bạn trẻ hôm nay đọc *Búp sen xanh*, có thể chúng ta sẽ bớt hoang mang trước những ngã rẽ cuộc đời. Biết sống trách nhiệm hơn, biết bắt đầu từ những điều nhỏ – như Người đã từng bắt đầu, từ ánh mắt của một cậu bé ở làng Sen.

Sau này, dù có đọc thêm bao nhiêu sách, tôi vẫn nghĩ *Búp sen xanh* là nơi tôi thực sự gặp Bác. Và nếu ai đó hỏi tôi: “Bạn đã học được gì từ Bác Hồ?”, tôi sẽ không nói nhiều. Tôi sẽ chỉ nói:

Tôi học cách sống đẹp – từ một búp sen xanh, lặng lẽ tỏa hương giữa bùn đen. Từ Người, tôi hiểu rằng lý tưởng lớn luôn bắt đầu bằng những yêu thương nhỏ và sự kiên định thắm lặng.

Hình 5: Một đoạn rất hay trong sách

Hình 6: Bác Hồ đọc sách

Hình 7: Bác Hồ chơi đùa cùng các cháu thiếu nhi